

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] forslag, vi i Dag behandler, har været forelagt Valutaraadet, og jeg ser derfor ikke, at det ærede Medlem Hr. Prieme kan bebrejde mig, at jeg ikke har opfyldt de Tilsgagn, jeg herom tidligere har fremsat. Samtidig vil jeg gerne i Anledning af det ærede Medlem Hr. Priemes Bemærkninger om Beregningen af de for Træimportørerne gældende Importtal henlede Opmærksomheden paa, at der ikke i denne Henseende er noget som helst at bebrejde Valutaadministrationen. Inden for Træimportørernes Kreds har der været Uenighed om Grundlaget for Fordelingen af Valutabevillingerne til Indførsel af Trælast, men da man efter lange Forhandlinger overvandt de herskende Divergenser og enedes om et bestemt Fordelingsforslag, er det kun rimeligt og naturligt, at Valutaadministrationen ikke har ønsket at indføje væsentlige Ændringer i dette Grundlag, naar saadanne Ændringer overhovedet kunde undgaaes.

Jeg skal i øvrigt tilsige min Medvirken ved Drøftelsen af disse Spørgsmaal i det Udvalg, som jeg formoder vil blive nedsat, efter at denne første Behandling er tilendebragt.

Grønning: Drøftelsen af det foreliggende Lovforslag har ude i Landet fremkaldt en Diskussion om Raastoffer set i Forhold til Valutasituationen. Jeg ser saaledes, at man i „Fyns Social-Demokrat“ for Lørdag den 28. November klager over den megen Valuta, der nu medgaaer til Indførsel af Korn, og som vilde være sparet, dersom Landbruget havde kunnet indstille sig paa en langt større Selvforsyning med Raastoffer af forskellig Art.

I den Anledning vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, det er Landbrugets Indstilling, der er noget i Vejen med. Landbruget vilde sikkert være parat til at forøge Raastofproduktionen meget betydeligt og for en Række Varers Vedkommende, hvis Prisgrundlaget havde været i Orden, men man kan ikke forlange, at Landbruget ligefrem skal forcere en Underskudsproduktion. Ærede Medlemmer, der har deltaget i Forhandlingerne her i Tinget om de forskellige Kornordninger, vil vide, at det er den højtærede Landbrugsminister, som stadig og vedholdende har modsat sig, at der i Kornlovene blev fastsat en saadan Pris, at Produktionen blev rentabel.

Hvis den højtærede Handelsminister derfor efter de Erfaringer, der er gjort, vil imødekomme sit Partis Ønske om en større fremtidig Raastofproduktion til Sik-

ring af Beskæftigelse og Valuta, tror jeg, han bliver nødt til at overbevise sin Kollega Landbrugsministeren om Nødvendigheden af at hæve Kornpriserne i den kommende Kornlov til det Niveau, der gentagne Gange fra mit Partis Side er stillet Forslag om. Det er jo et Spørgsmaal, der tidligere har beskæftiget den højtærede Handelsminister; jeg tror, det var umiddelbart før Valget i 1935, at Ministeren havde Lejlighed til at beskæftige sig dermed. Ved at hæve Kornlovens Priser til det Stade, der i Almindelighed vil betyde Rentabilitet — jeg ser bort fra de ekstraordinære Forhold i Aar, hvor Høsten har været ringe, og Priserne derfor er bestemt heraf —, vil man nemlig ogsaa opmuntre til en forøget Avl, ikke blot af Korn, men ogsaa af Erstatningsprodukter for Korn og for Oliekager, som valutarisk er af særlig Betydning. Ved at man sikrer Kornavlens Rentabilitet, vil ogsaa disse Erstatningsprodukters Rentabilitet være sikret. Jeg tænker her særlig paa saadanne Foderafgrøder som Foderkartofler og Lucerne, der giver et betydeligt større Antal Foderenheder pr. ha end Korn, ofte 2—3 Gange saa mange Foderenheder, men hvor Omkostningerne ved Dyrkningen ogsaa er meget større. Det er Afgrøder af den Art og andre, som vil kunne ensileres, der vil kunne overflødiggøre megen Import og spare megen Valuta, men Betingelsen er den, som mit Parti gennem Aarene har gjort opmærksom paa, at der tilvejebringes saadanne Forhold, at Dyrkningen bliver lønende.

Hvad man end vil mene om Regeringens økonomiske Politik — og der er jo her forskellige Meninger —, kan der ikke være nogen Tvivl om, at den bygger paa to bestemte Forudsætninger, for det første den, at Valutaen skal sikres, og for det andet, at der skal være en Raastoftilgang, der kan gøre det muligt at opretholde Beskæftigelsen nogenlunde. Af disse to Opgaver mener jeg, at den sidste er den vanskeligste, ikke i og for sig, fordi den er uløselig, for det er den ikke, men alene fordi Regeringen ikke hidtil har villet opfylde de naturlige Forudsætninger for en større Raastofproduktion. Det er derfor med nogen Bekymring, man har hørt om den højtærede Statsministers Udtalelse i Aalborg om Forhøjelse af Grundskylden, altsaa af Grundskatterne. Jeg tror nok, man kan sige, at for Landbruget er Forholdet det, at det ikke er højere Grundskatter, man ønsker. I Aarevis har Landbruget tryglet, og jeg kan maaske sige truet for at faa disse Skatter, der svares, uden Hensyn til om der